

interpretować, czy w danym wyrazie zapisać \bar{i} czy ij lub ji , np. $\bar{s}i\bar{i}$ czy $\bar{s}iji$?; $\bar{z} l\bar{u}z\bar{i}$ czy $\bar{z} l\bar{u}zij$?; inne przykłady: $\bar{t}i$; $w\bar{e}k\bar{u}wi\bar{s}t\bar{i}$; $r\bar{u}wn\bar{i}$; $p\bar{u}d\bar{u}bn\bar{i}$ czy tij ; $w\bar{e}k\bar{u}wi\bar{s}t\bar{i}j$; $r\bar{u}wn\bar{i}j$; $p\bar{u}d\bar{u}bn\bar{i}j$? Jest cały szereg takich przykładów. Decydującą rolę pełni tu znak wokalizacyjny sukun. Ponadto pomocna jest wiedza historycznojęzykowa na temat grup nagłosowych (np. postać zaimka $ji\bar{h}$) czy też dominacji, a nawet według P. Sutera, wyłączności w tefsirach form z wygłosowym $-ij/-yj$ w przymiotnikach etc. Nie każdy jednak musi mieć taką świadomość. Trzeba to w nocie skomentować.

4. Pisownia łączna i rozdzielna – tu przyjęto zasady współczesnej polskiej ortografii.